

Telo strmi v razprte oči...
Kadar se usoda zgosti,
življenje samo še v molitev beži.

ANTON VODNIK

TOŽBA

Jaz sem votel, pretemen,
neviden Bogú in stvarem,
vsem je predaleč do mene,
kot da sem slep in nem.

Moja molitev je ptica
sredi mrzlih viharjev,
ki ranjena išče
tvoj zlati krov.

Moja molitev je ogenj
na zapuščenem ognjišču,
je pozabljen jok v temi
za zaprtimi durmi.

Moja molitev je sneg,
ki pada na gole veje,
je cvetje, padajoče
na moje trudne roké.

Naj mi rók ne omoči
več solza iz tvojih oči,
jaz sem votel, pretemen,
jaz sem le veter sredi noči.